

NO KURIENES KOMPRADORIEM KĀJAS DĪGST?

“Uzskatu, ka būtu laiks aizliegt bijušajiem komunistiem ieņemt valsts un pašvaldību amatus. Tad tautai būtu nost no kakla Ameriks, Urbanovičs, Lembergs, Ēlerte, Brigmanis, Panteļejevs utt.” – ar šādiem vārdiem pie laikraksta “DDD” vērsās Normunds Grostiņš.

Saruna ar Eiropas Brīvības alianses viceprezidentu Normundu Grostiņu

SADARBĪBA UZ ĪPAŠI NEIZDEVĪGIEM NOTEIKUMIEM

Normunds Grostiņš: Dzilākas pārdomas man radās pēc oligarha un bijušā komunistu Aivara Lemberga preses konferences noskatīšanās. Bet tēma par bijušo kolaborantu lomu Latvijas politikā, protams, ir daudz plašāka. Man kā vēsturniekam ļoti interesanti ir papētīt, kas ir kolaboranti un kā, piemēram, pēdējo 25 gadu laikā viņi ir izpaudušies. Ļoti raksturīgi (un tas nav fenomēns, bet tipiska parādība), ka tie paši cilvēki, kas bija gatavi fanātiski kolaborēt (sadarboties) ar Maskavu okupācijas laikā, tagad ir gatavi (un ļoti daudz jau izdaruši) sadarboties ar Briseli.

DDD: Bet mēs taču esam Eiropas Savienībā – kā tad varam nesadarboties ar Briseli?

N.G.: Kolaboranta īpaša pazīme mūsu vēsturē ir tā, ka sadarbība notiek uz ārkārtīgi neizdevīgiem noteikumiem Latvijai – tā bija tad un tā ir arī tagad. Atgādināšu, ka Latvijā, salīdzinot ar Poliju, saņēma divreiz mazākus ES fondus uz vienu cilvēku. Varam atcerēties arī no Padomju laikiem – Lietuvas un Igaunijas komunisti savām republikām panāca daudz labākus noteikumus no Maskavas.

Es personīgi tāda Lemberga darbību padomju laikā vērtēju kā kolaboracionismu. Cilvēks, kurš strādāja Komunistiskās partijas Centrālajā Komitejā, diez vai pat tiesas priekšā sevi varētu nosaukt par ko citu – ne jau par nacionālo partizānu.

DDD: Nu, kāpēc uzreiz tā? Kāpēc uzreiz dzimtenes nodevējs? LKP CK rindās viņš noteikti bija perspektīvs darbinieks, no kura

var iznākt rajona vai liela saimnieciskā orgāna vadītājs... un iznāca arī.

N.G.: Vēsture parāda, ka jebkurā valstī, kuru ārējais spēks ir anektējis, kolaboranti ir tie, kas sadarbojas okupantiem, ar anektējošo lielvaru, lai arī kāda tā būtu. Mūsu gadījumā tā bija Padomju Savienība, iepriekš Krievijas impērija. Kad ienāca vācieši, tieši tāpat atradās kolaboranti, kas sadarbojās ar vācu okupācijas varu. Par pilnīgi neatkarīgiem varam nosaukt tikai kureļiešus, kas cīnījās gan ar vieniem, gan otriem. Kapitālismā kolaboranti ir tie, kas sadarbojas ar ārzemju varām un ārzemju kapitālu.

DDD: Savās personiskajās interesēs, tāpat savai valstij, savai tautai par sliktu?

N.G.: Protams.

Turpinājums 4. lpp.

KOLABORANTA ĪPAŠA PAZĪME MŪSU VĒSTURĒ IR TĀ, KA SADARBĪBA NOTIEK UZ ĀRKĀRTĪGI NEIZDEVĪGIEM NOTEIKUMIEM LATVIJAI.

MAN KURTISMS – LABA AUGSNE KOLABORACIONISMAM

J. Liekmanis

Bieži sev esmu uzdevis jautājumu, kāpēc Latvijā tik izplatīts vienmēr ir bijis un ir kolaboracionisms un mankurtisms. Paskaidrošu, ko šie jēdzieni manā izpratnē nozīmē. Kolaboracionisms ir dzimtenes nodevēju sadarbība ar okupantiem, ar okupācijas režīmu. Mankurts savukārt ir vergs, kuram varmācīgi atņemta atmiņa, kurš neatceras savu pagātni, savu tautu un kurš tāpat kā kangars apzināti kaitē savas tautas interesēm. Tātad abi šie jēdzieni ir stipri identiski.

Latvijā, sevišķi kopš padomju laikiem, kļuvusi par “daudznacionālu valsti”. Lielā mērā tas ir, pateicoties mūsu lielajam kaimiņam, imperiālistiski un agresīvi

noskaņotajai Krievijai. Krievija vienmēr ir centusies iekarot, pakļaut un rusificēt apkārtējās mazās valstis, arī Latviju, iepludinot tajās savus daudznāciju iedzīvotājus... neskatoties uz to, ka tā nekad nav pratusi savest pati savu valsti kārtībā. Atcerēsimies kaut vai logu ciršanu uz Eiropu Ivana Bargā vai Pētera I, vai padomju laikā. Krievija vienmēr un jo sevišķi padomju laikā savu mērķu realizēšanā centusies izmantot mankurtizētos latviešu kolaboracionistus. Tikai, salīdzinot ar Čingiza Aitmatova formulēto mankurta jēdzienu, daudzi latvieši pie šī negoda ir nonākuši ne tikai piespiedu brīvprātīgā ceļā (Stokholmas sindroms), bet arī padomju režīma ideoloģiskās apstrādes, tātad maldu ceļā vai labprātīgi.

Okupējot un anektējot Latviju 1940. gadā, Krievija (PSRS) centās latviešu tautu pārkrieivot, nogalinot, apcietinot, deportējot latviešus un atklātā vai slēptā veidā to vietā iesūtīt cittautiešus vai pārkrieivotus Krievijas latviešus. Šie pārkrieivotie latvieši un viņu pēcnācēji joprojām te ir, viņus dēvē par latviešiem, bet tie uzticīgi kalpo Krievijas, nevis Latvijas interesēm.

Latvijā palikušie latvieši, jau sākot no bērnudārza, tika ideoloģiski apstrādāti un veidoti par mankurtiem/kolaboracionistiem. Savu roku pielika arī VDK. Vienlaicīgi tā tika veidota jauna cilvēku kopība – padomju tauta. Šīs politikas sekas mēs jūtam vēl šodien.

Turpinājums 2. lpp.

VISU KOLABORACIONISTU VIEDOKLI SAVĀ LAIKĀ IZTEICA A. ČEPĀNIS, PAUŽOT, KA KRIEVIJAI NEVAJAGOT UZTRAUKTIES PAR 1996. GADA 22. AUGUSTA DEKLARĀCIJU PAR LATVIJAS OKUPĀCIJU, JO TAS ESOT TIKAI IEKŠĒJĀS LIETOŠANAS DOKUMENTS. UN PAR TĀDU TAS PATIEŠĀM ARĪ IR PADARĪTS.

MANKURTISMS – LABA AUGSNE KOLABORACIONISMAM

Turpinājums no 1. lpp.

Kolaboracionisma ziņā es neredzu lielu atšķirību starp Krievijas un Latvijas latviešiem. Vienīgi Krievijas latvieši atklātāk kalpo krievu un Krievijas interesēm. Un tad nu der ieklausīties V.I.Ļeņina teiktajā, ka pārkrievojušies nekrievi ir lielāki *ģeržimor-das* par pašiem krieviem vai pārkrievojušies cittautieši vienmēr pārsāla īsti krievisko noskaņojumu. Par to mēs esam pārliecinājušies gan LPSR gan tagad LR laikos.

Kas visvairāk iestājas par krievu un pret latviešu interesēm? Latvijā dzīvojoši nelojāli žīdi (piedošanu, pārkrievojušies ebreji) – *giļmani, cilēviči, lindermani, girsi, ždanokas...* un, protams, arī pārkrievojušies latvieši – piemēram, Elksniņš, Ameriks ar visu savu GKR & Co. Dievs ar ebrejiem, bet man nav saprotams, kā latvietis var kļūt par savas tautas ienaidnieku, kaut arī būtu nācis no Krievijas?

Kāpēc ir tik liela atšķirība starp Krievijas un Rietumu latviešiem? Kāpēc Rietumu latvieši centās saglabāt savu latvietību, bet Krievijas ne? Kaut gan, loģiski spriežot, vajadzēja būt otrādi, jo pirmo dzīve savās mītnes zemēs bija krietni labāka nekā otro. Vai nu Krievija prata labāk iedarboties uz cilvēku prātiem sev vēlamā virzienā, vai arī katrā no minētajām debesu pusēm nonāca atšķirīgi orientēti indivīdi.

Protams, arī starp Rietumu latviešiem atradās (bieži vien maskētā veidā) latviešu interešu nodevēji, kā G.Meijerovics, V.Viķe-Freiberga, N.Muižnieks. Taču arī vietējo latviešu vidū ir plaši izplatīts kolaboracionisms. Manuprāt, kamēr Latvijā nav likvidētas okupācijas sekas, te pastāv okupācijas pazīmes. Tāpēc latvieši, kas atbalsta šīs okupācijas sekas un tātād *de facto* noliedz padomju okupācijas faktu, ir uzskatāmi par kolaboracionistiem. Un tādu ir papildam – praktiski visās Latvijas partijās – un tieši tie nosaka šodienas Latvijas politiku (naturalizāciju, t.s. sabiedrības integrāciju, iztapību vietējiem nelatviešiem, iztapību Austrumiem un Rietumiem).

Visu kolaboracionistu viedokli savā laikā izteica A.Čepānis, paužot, ka Krievijai nevajagot uztraukties par 1996. gada 22. augusta deklarāciju par Latvijas okupāciju, jo tas esot tikai iekšējās lietošanas dokuments. Un par tādu tas patiešām arī ir padarīts. Žēl, ka pretstatā likumiem un lēmumiem, kas aizsargā krievu (krievvalodīgo?) *minoritāti*, likumi, kas aizsargā šo valsti vai latviešu tautu, bieži vien no pašu pieņēmēju puses tiek ignorēti. Diemžēl nekas neliecina, ka tuvākajā laikā mūsu mazajā valstiņā

KRIEVVALODĪGO ATTIEKSME PRET LATVIJAS PAMATTAUTU UN ŠO VALSTI LIECINA, KA NEPATEICĪBA IR PASAULES ALGA. LATVIEŠI PRET KRIEVIEM UN CITIEM KRIEVVALODĪGAJIEM, NESKATOTIES UZ TO, KO OKUPANTI MUMS IR NODARĪJUŠI, IR IZTURĒJUŠIES AR PĀRLIELU TOLERANCI.

būtu sagaidāmas kādas pozitīvas pārmaiņas. Negribētu te vēlreiz izvērst jautājumu par latviešu nacionālo pašapziņu vai patriotismu.

Krievvalodīgo attieksme pret Latvijas pamattautu un šo valsti liecina, ka nepateicība ir pasaules alga. Latvieši pret krieviem un citiem krievvalodīgajiem, neskatoties uz to, ko okupanti mums ir nodarījuši, ir izturējušies ar pārlielu toleranci. Kaut gan valsti vajadzēja veikt DD, tā vietā latviešu varneši realizēja pretēju procesu – okupantu/kolonistu legalizāciju ar pakāpenisku varas nodošanu viņu rokās (NI politiku).

Valsti tika atstāta pat militāra piektā kolonna (ne)pensionēto krievu militāristu un čekistu personās. Ar to vēl mūsu bāleliņiem nepietika – vajadzēja piešķirt (pielīdzināt) minoritātes statusu, noteikt pasaules praksē nebijušu *nepilsoņa* jēdzienu. Lai atrāžotu okupācijas sekas un saglabātu Latvijā krievisko noskaņojumu, tika saglabātas krievu skolas un bērnudārzi. Tika radīti okupantiem/kolonistiem labvēlīgi kolaboracionistiski likumi, kā Pilsonības likums. Arī Valsts valodas likums kalpo tiem pašiem mērķiem, jo faktiski, pēc gara, netiek ievērots. Varasvīriem bīstamāki šķiet Latvijas patrioti, nevis tās ienaidnieki (salīdziniet 16. marta ierobežojumus ar 9. maija neierobežojumiem!).

Visbīstamākā okupācijas seku sastāvdaļa ir nevis šeit palikušie okupanti/kolonisti, bet mankurtizētie latviešu kolaboracionisti – pateicoties viņiem Latvijas valsts un latviešu tauta tiek bidīta pa skuju taku.

Imanta joprojām apburts dus zem Zilā kalna un gaida, kad to kāds modinās.

MEILĪ BRUOLI I MUOSYS,

Saruna ar LU Humanitāro zinātņu fakultātes Latvistikas un baltistikas nodaļas Baltu valodniecības katedras vadītāju profesori Lidiju Leikumu

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIEŠIEM ZUDUSI NE TIKAI ABRENE...

DDD: Kad atdeva Abreni, es nedzirdēju nevienu latgaliešu tiesību aizstāvi, kurš būtu protestējis.

Lidija Leikuma: Bet tas jau nebija jāizlemj latgalietim! Par Abreni bija jālemj valstij, Rīgai.

DDD: Vai nu tas tik vienkārši nodalāms?! Kur Viesturs Kairiņš, kurš tagad tik dedzīgi iestājas par latgaliešu tiesībām, bija, kad Saeima lēma par Abrenes atdošanu? Kāpēc viņš nenāca ar plakātiem latgaliešu valodā pie Saeimas, lai neļautu kārtējo reizi mankurtiem necienīgi izturēties pret daļu Latgales?!

L.L.: Vai tad viņš nu būtu vienīgā latviešu mesija? Vai mēs no viņa negribam par daudz? Droši vien nebija vēl izaudzis līdz tam, nebija apjautis lietu visā nopietnībā. Dzīves gudrība, pieredze, pilsoniskais briedums nāk ar gadiem. Mēs nevaram prasīt no Kairiņa, lai viņš tai Viķes-Freibergas un Kalvīša laikā jau būtu stāvējis uz robežas ar plakātu, ka te ir Latgale.

DDD: Viķe-Freiberga jau bija elks, kas gribēja Abreni atdot.

SAPROTAMS, AR MUDINĀŠANU VIEN IKDIENĀ RUNĀT LATGALISKI VĒL NEBŪS LĪDZĒTS. LATGALISKAJAM KOMPONENTAM IR JĀBŪT LĪDZVĒRTĪGI IETVERTAM KULTŪRVĒSTURĒ, LATVIEŠU LITERATŪRAS VĒSTURĒ U. TML.

L.L.: Viņa nāca kā gaišais stars no Rietumiem – mums Austrumi bija apnikuši, gribējām Rietumus. Abrenes pusē palikušie latvieši jau bija tik lielā mērā denacionalizējušies, ka no valstiskā viedokļa šķita, ka tur jau viss ir pagalam un nav vairs ko. Un kāpēc valstij vajadzīgs vēl sliktāks (procentuālais) sastāvs, ja tiktu atgūta Abrene?

DDD: Tā ir Latvijas valsts daļa, no kuras, vienkārši iemainot pret sprāguša ēzeļa ausīm, nedrīkstēja atteikties! Par nacionālo sastāvu runājot, arī uz Abreni attiektos dekolonizācijas nepieciešamības jautājumus.

L.L.: Bet varam šo pašķetināt vēl tālāk – nav jau tikai Abrenes apriņķis zaudēts. Kad dibinājās Latvijas Republika – kas notika, piemēram, ar Drisas un Sebežas apriņķa latviešu apdzīvotajām zemēm? Cik latviešu palika tur, un cik mēs zinām par šo mūsdienās?! Un tikai tāpēc, ka arī tolaik nebija valstiskas domāšanas. Aiz robežas palika īsti latviešu ciemi, un pati robeža tika novilkta ļoti primitīvi, ar lineālu.

DDD: Lai izskatās smukāk...

L.L.: Jā, smukāk lai izskatās, līdzienāk.

DDD: Daudzi kā ziedu laikus atceras Ulmaņlaika Latviju, bet tie nepasargāja mūs no okupā-

cijas, jo tautas morāles līmenis nebija pietiekoši augsts, lai spētu sevi aizsargāt. Vai varētu būt tā – ja valsts dibināšanas pamatā bija personiskā ieinteresētība, nevis valstiska domāšana, valsts un nācijas vienotība, tad okupācija bija neizbēgama?

L.L.: Jā, var tā būt. Latvietis, pārnovadnieks, Latgalē saredzēja placdarmu savām interesēm, un tās tad arī realizēja. Tas bija tas, pret ko cīnījās Kempss, Trasuns, – Satversmes sapulcē, Saeimā. Tie ir Trasuna vārdi: “Kungi, jūs jau rīkojaties kā ar iekarotu zemi!” – kad redzēja, kas notiek ar vietu nosaukumu, cilvēku vārdu maiņām, ar latgaliešu valodas pazūšanu no skolām. Lūk, un kā tad var nerunāt par kolonizāciju. Mēs nedaudzinām to vārdu, jo esam toleranti – mums jādomā par vienotu valsti. Bet, saucot lietas to īstajos vārdos, kas tad tas patiesībā ir?

DDD: Man kā pārnovadniecei tomēr grūti izprast vārda “kolonizācija” atbilstību tam, kas ar latgaliešiem noticis Latgalē. Mēs tomēr esam viena tauta, tādēļ, manuprāt, būtu jāmeklē cits termins. Vai tad kolonizācija nenozīmē svešas valsts, svešas varas un kultūras vardarbīgu iebrukumu? Latviju un latviešus – gan latgaliešus, gan kurzemniekus, gan vidzemniekus un zemga-

DDD: Viņi – ārējie ienaidnieki – jau nesvin uzvaru karā, viņi svin uzvaru pār mums.

L.L.: Tā ir, jo cik tad vairs to kara veterānu? Un ne jau veterāni tie lielie svinētāji!... Šim visam grožus no rokām izlaidām jau Atmodas sākumā, kad viņi bija nobijušies par savu likteni.

DDD: Jā, visi sēdēja uz čemodāniem un bija gatavi braukt prom. Arvalstis pat deva naudu, lai veidotu repatriācijas programmu. Krievija vēl tagad viņus aicina mājās, bet mūsējie izliekas, ka nekā tāda nav, vēl vairāk – sauc viņus par “mūsu krieviem”.

L.L.: Šeit viņam slikti, bet uz mājām viņš nebrauc un nebrauks. Viņš saka – ja tu roģilsja, mans tēvs arī tu roģilsja. Ar kādu taksistu gandrīz sakāvamies vienā tādā reizē. Teicu – vai par ģedūšku ir painteresējies, varbūt tas, tankā sēdēdams, šeit iebrauca? To viņš nezina. Jo neinteresē viņus dziļākas kopsakarības, tur jau tā nelaime! Bet kur lai es, latviete būdama, palieku – man tā ir vienīgā vieta, kur būt, kad jums – visa plašā Krievija?!

DDD: Diemžēl daudzi latvieši to nesaprot vai negrib saprast, jo baidās. Cilvēki mēģina pielāgoties sliktajam, cerot, ka kaut kas mainīsies. Bailes pateikt “nē”, bailes cīnīties par taisnīgumu. Vai varētu būt, ka latvieši baidās atbalstīt latgaliešus, saskatot tajā kaut kādu separātismu?

L.L.: Jā, baidās. Pie mums ir bailes no latgaliskā. Plašsaziņas līdzekļos skandina, ka Rēzeknē simtgades kongresā pausts separātisms. Bet kurā nez brīdī tas, kādā veidā konkrēti izpaužas? Vai ar atzinumu, ka mūsu valoda mirst – pretēji 1917. gadā paustajam? Varbūt tad, kad atgādinājam par latgaliešu valodas nepieciešamību lietvedībā, skolā, plašsaziņas līdzekļos?

DDD: Nezinu, vai kongresā par to runāja, bet šad un tad mudinājumi Latgalei atdalīties no Latvijas ir dzirdēti. Droši vien tos pauž Krievijai lojālie “latgalieši”. Starp citu, runājot par simtgades kongresu, nepalika nepamanīta bijušās “tautā cienījamās” prezidentes Vairas Viķes-Freibergas uzstāšanās un svilpieni no zāles.

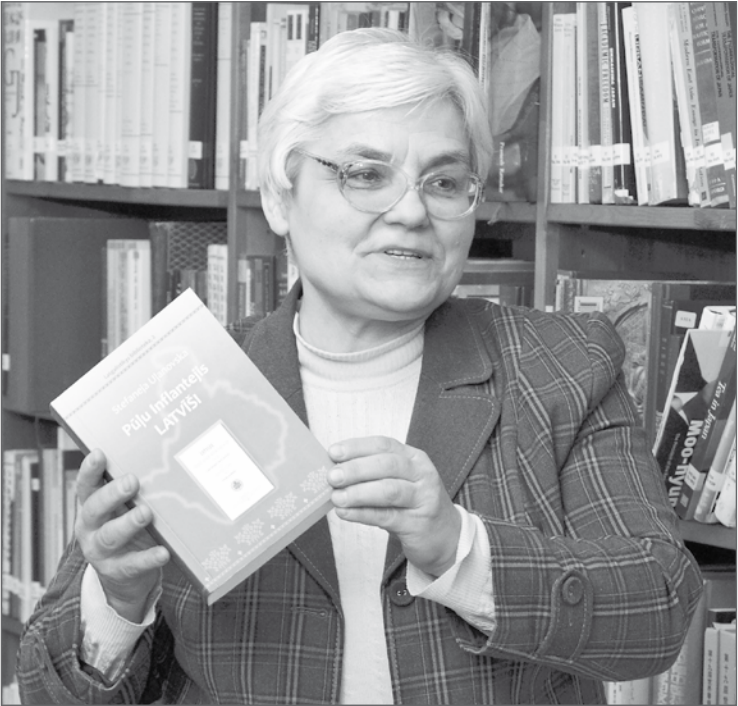
L.L.: Ir stingri jānoskaidro, ko pauž Latgales latvietis, un ko – turienes krievvalodīgais; tas taču nav viens un tas pats! Attiecībā uz eksprezidentes uzstāšanos – tie svilpieni nebija nepelnīti. Ja tik vien viņai bija ko saietā teikt, varēja nemaz nebraukt uz turieni. Kaut gan – varbūt tomēr vajadzēja tos svilpienus dzirdēt. Ja ne viņai, tad vismaz sanākušajiem cilvēkiem attieksme pret paviršību bija jāsaprot.

JĀATGRIEŽAS SAVĀ PAŠAPZIŅĀ

DDD: Ko tāda ierindas latviete kā es, varētu darīt, kā palīdzēt, lai latgalieši nejostos atstumti?

Lidija Leikuma: Jāmēģina palīdzēt latgalietim atgriezties viņa pašapziņā. Regulārāk jājautā viņam – kāpēc jūs latgaliski nerunājat u. tml. Saprotams, ar mudināšanu vien ikdienā runāt

LAI NAMEKLEJAM KOSA!

latgaliski vēl nebūs līdzēts. Latgaliskajam komponentam ir jābūt līdzvērtīgi ietvertam kultūrvēsturē, latviešu literatūras vēsturē u. tml. Kā var mūsdienās iznākt latviešu literatūras vēsture, kurā latgaliešu nav? Mums tā iznāk. Kā var, piemēram, Latvijas kultūras vēsturē parādīties Ontons Skrinda kā nezināmais, ar parakstu – “cara laika ierēdnis”? Tik vien uzzināts par izcilu Latgales personību! Viņš ir sastādījis latgaliešu grama-

L.L.: Tas atkal ir nevienkāršs jautājums, jo patlaban ir tā, ka vienai daļai pierobežas iedzīvotāju tā saucamais nelegālais bizness ir eksistences jautājums. Protams, pelnīties var citādi, protams, var gudrāk, tīrāk, bet ja kādam šobrīd tā ir vienīgā izeja? Nebūtu tik daudz jādoma, kā visu noslēgt, lai nevarētu kādus litrus lieka benzīna ievest, dažus grašus nopelnīt, bet gan, kā, piemēram, kaut vai kādu kokapstrādes uzņēmumu Latgalē uzcelt.

IR STINGRI JĀNOŠKIR, KO PAUŽ LATGALES LATVIETIS, UN KO – TURIENES KRIEVVALODĪGAIS; TAS TAČU NAV VIENS UN TAS PATS!

tiku “Латышская грамматика латгальского нарѣчѣя” (izdota 1908. gadā Pēterburgā, komentāri krieviski, piemēri, paradigmas, teksti latgaliski). Ne vienkāršs cara laika ierēdnis viņš, patiesībā – ārsts, bet gan pirmās pašu latgaliešu uzrakstītās gramatikas autors, ievērojams publicists, literāts, kultūras darbinieks, pirmo latgaliešu dzejas antoloģiju sagatavojis. Tā – tikai “cara laika ierēdnis”. Vai šādi Latgali var iepazīt pārējie latvieši?

Ar savas tautas garamantu apgušanu, ar daudzveidības apzināšanos arī sākas vajadzīgais – saskaņa, tolerance, vienotība. Kādam diemžēl šķiet, ka uzliksim uzrakstu “Vienoti Latvijai”, un ar to jau viss būs pateikts. I Kurzeme, i Vidzeme, i Latgale mūsu... Bet nu – uz jaunā pieminekļa Rēzeknē uzraksts ir latgaliski, par ko ļoti priecājos. Tas gan noticis, pateicoties ne mūsu ministriņām vai valsts valodas aprūpētāju komisijām, bet gan tam, ka latgaliešu sabiedriskajās organizācijās ieklausījās Rēzeknes dome, kur galvenais ir “Saskaņas” Aleksandrs Bartaševičs. Viņi arī tagad uzvarēja vēlēšanās.

DDD: Ļaujām sava stulbuma dēļ ārējam ienaidniekam sašķelt mūsu tautu?

L.L.: Lai arī parupji izklausās, bet patiesi gan – latviešu stulbuma dēļ, taisni tā.

DDD: Īstenībā paši iešaujam sev kājā un tad brīnāmies, kāpēc latgalieši tik ļoti grib labas attiecības ar Krieviju, grib par katru cenu saglabāt iespēju brīvi šķērsot robežu – vai tā?

DDD: Jūs sakāt, ka mums jāpriecājas, ka latgalieši nav aizgājuši pie krieviem – vai tiešām latgalieši domā, ka Krievijas sastāvā Latgalei būtu labāk? Vai tiešām latgalieši domā, ka tur viņu latgalisko cienīs vairāk?

L.L.: Latgalieši ir patriotiskāki, nekā pieņemts uzskatīt, un ne viņi grib būt Krievijas sastāvā, ne kāds par to sapņo. Bet Latgales un latgaliskā līdzvērtību savā valstī viņi gan grib – kas ir, tas ir. Nedomāju, ka tas ir kāds pārspīlējums vai separātisms.

DDD: Runājot par latgaliešiem, nākas dzirdēt argumentus, ka viņiem nav īpaša iemesla sūdzēties, jo tagad jau ir pat radio un televīzija ir raidījumi latgaliešu valodā. Man gan jāatzīst, ka nekad neesmu dzirdējusi tajos to, ko jūs stāstāt.

L.L.: Jā, daži raidījumi ir, bet, ja mēs kādu mazumu pieļaujam, tad ir jāparūpējas arī, lai tas būtu kvalitatīvs, nevis kāds enerģisks Latgales cilvēks izsit kādu projektu un laiž kaut ko. Ļoti bieži tas ir subprodukts, bet tomēr atbalstīts – atvainojiet tik tiešu vērtējumu! Izklaide nedrīkstētu ņemt virsroku pār izglītojošiem raidījumiem!!

DDD: Tā vietā, lai raidītu latgaliski, valsts finansē Latvijas Radio 4 un LTV 7 raidījumus krievu valodā. Absurds neatkarīgā Latvijā! Gribētos cerēt, ka Latgales simtgades kongress ir pirmais grūdiens uz labo pusi, kas turpināsies.

MEILĪ BRUOLI I MUOSYS!

DDD: Ko jūs vēlētu mūsu laistājiem visā Latvijā? Kā mums, latviešiem, vismaz simts gadus pēc valsts dibināšanas beidzot kļūt par vienotu tautu?

Lidija Leikuma: Godājamie tautieši! Beigsim reiz sijāt savu tautu pareizākā latvieša meklējumos! Vai tiešām vēl nesaprotam, ka, sīki kašņājoties dzimtas sētas pagalmā, bieži pat nepamanām, ka svešinieks jau parādes durvīs stāv un uz promiešanu netaisās? Latgalietis un latgaliskais latvietību neapdraud!!!

Meilī bruoli i muosys! Lai nameklejam kosa*, kod tys čyuls** vēl olpom*** sovu paglupumu**** ruoda – moz jam bejs dūts i stateits***** dūmuot valstiski. Dzeivojam sovā tāvu zemē kai saiminiki, i gaideitais mīrs atīs! Tik voi tai mes asam boguotuki iz vysu – kuram vēl lobuok par latgaliti zynuot, ka na naudā laime!...

Intervēja Liene Apine

* Koss – kašķis.

** Čiulis – nelatgalietis, pārnovadnieks. Etnonīms bez kādas pejoratīvas nokrāsas, Latgales latviešu lietots 19.–20. gs. mijā (pretstatā Latgales latvieša apzīmējumiem *polis*, *inflantietis*, *vitebskietis*, *ksendzs*, līdz 20. gs. 20.–30. gadu nicinošai iesaukai – *čangalis*).

*** Olpom – brīžiem, reizēm, palaikam.

**** Paglupums – neaptēstība, nepietiekama attīstība, neizglītība.

***** Stateit – likt.

KO DARĪT?

Leonards Inkins

Biedrības “Latvietis” dalībnieks

IZDARĪT NAV PARUNĀT PAR DARĀMO

Lai izdarītu ir jādara, jāiegulda, jādomā un jāizjūt darītā vai nepadarītā sekas, bet, pirms darīt, jāapzinās savas vēlmes un iespējas, kā arī varēšana. Tas nozīmē, ka jāprot saprotami, vismaz dažos teikumos, formulēt, ko vēlos panākt. Ar šo bieži saskaros, kad mācu datorzinības. Apmācāmie kaut ko nesaprot, jo nav pienācīgi iedziļinājušies. Nav koncentrējušies klausīties un dzirdēt. Bieži mācās mācīšanās pēc, bet pielietojuma nav. Tu stāsti, skaidro, bet klausītājs domās aizklidis tirgū, veikalā, pie bērniem skolā vai dārziņā. Visur kur, tikai ne datorzinību apguvē. Skaņas dzirdēja, bet jēgu ne. Un tad iespējas un uzsprāgst: es neko nesaprotu, esmu par vecu un stulbu, kaut patiesībā vienīgais trūkums ir motivācija un prasme kaut uz pārdesmit minūtēm koncentrēt uzmanību un, nepārtraucot stāstītāju, klausīties.

Kad dzirdu “Es neko nesaprotu” un citus emocionālus izsaucienus, es jautāju: “Bet ko tu gribi saprast? Vai vari formulēt vienā teikumā, kas ir tas, ko nesaproti un ko vēlies saprast?” Viņš sašprīngst un kaut kā mēģina izmociēt atbildi. Ja ir konkrēts jautājums, tad atbildēt nav grūti. Grūti atbildēt uz gariem spriedelējumiem, kuriem bieži vien pat atbilde nav nepieciešama.

Čenšos savus apmācāmos pieradināt pie šādas domāšanas un uzvedības normas. Pirms ieslēdz datoru, pats sev skaļi pasaki, ar kādu nolūku to dari. Ja nolūks ir ieslēgt un pabakstīties, tad labāk neslēdz. Ja cilvēks spēj formulēt nolūku, tad uzsveru, ka viņam pašam atkal skaļi sev jāizstāsta, kā viņš to darīs. Un, kad tas būs noticis, atliks tikai izdarīt. Ar laiku var atteikties no skaļās runāšanas ar sevi (gudru cilvēku), bet minētā secība jāsaglabā.

PAREIZĀ SECĪBA

Par “ko darīt?”, manuprāt, pareizā secībā.

Visam savs laiks un vieta. Ir laiks, kad ir jādara, un laiks, kad jāgatavojas darīšanai. Aizsaluša jūrā tiklus nemet, apsnigušā laukā nesēj. Tas nozīmē – kamēr jūra ir aizsalusi un lauks apsnidzis, ir nevis jāmet tikli un jāsēj, bet gan jāgatavojas šim darbam. Citādi ledus aizies, sniegs nokusīs, bet mēs nebūsim gatavi sēt un zveidot. Būs stobri par īsu, prāta par maz, drosmes nepietiks un citi “attaisnojoši” iemesli nedarīt.

“Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda. Savs laiks dzimt, savs laiks mirt, savs laiks dēstīt, un savs laiks iedēstīto novākt. Savs laiks nogalināt, un savs laiks dziedināt; savs laiks ko noplēst, un savs laiks ko uzcelt. Savs laiks raudāt, un savs laiks smieties; savs laiks sērot, un savs laiks diet. Savs laiks akmeņus mest, un savs laiks tos salasīt; savs laiks apkampties, un savs laiks, kad šķirties. Savs laiks ir ko meklēt, un savs laiks ko pazaudēt; savs laiks ir ko glabāt, un savs laiks ko galīgi atmest. Savs laiks ir ko saplēst, un savs laiks atkal to kopā sašūt; savs laiks klusēt, un savs laiks runāt. Savs laiks mīlēt, un savs laiks ienīst; savs laiks karam, un savs laiks mieram.” (Salamans Mācītājs 3:1-8)

Darīt vajag, ja var izdarīt. Prātīgs cilvēks novērtē darāmā apjomu un savas spējas to paveikt. Pirms darīt, apzinies to, kas tev ir jāizdara, un izvērtē savus spēkus un spējas, vai tu vispār to vari paveikt. Ko nevar celt, to nevar nest.

Taču tas, ka tu kaut ko nespēj izdarīt šobrīd, vēl nenozīmē, ka tu to nevarēsi paveikt kaut kad nākotnē, kad būsi tam pietiekami sagatavojies. Tāpēc ir jāveic priekšdarbi un jāgatavojas sevi nospraustā mērķa sasniegšanai, kad būs pienācis tam laiks. Arī sportisti olimpiskos rekordus nesasniedz vienā dienā. To viņi panāk tikai ar ilgu, grūtu un neatlaidīgu darbu.

Ja mērķis ir latviska Latvija, tad vispirms pamatosim, kāpēc tā mums ir nepieciešama? Vai tikai tāpēc, ka tā daudz kur raksta un runā, vai arī mums tās pietrūkst.

Un kas tad ir latviska Latvija? Kāda tā izskatās, ar ko tā atšķiras no nelatviskas Latvijas. Varbūt, ka Latvija jau šodien mums ir latviska un “latviska Latvija” ir tukšs sauklis? Esam taču it kā atjaunojuši savu valsti. Valsts valoda arī ir latviešu, un ko tad vēl vajag? Latviska Latvija jau ir.

Ja secināsim, ka latviska Latvija ir tāda valsts, kur dzīvo latvieši, tad vairumam arī šķitīs, ka tas viss jau mums ir. Mums ir Jāņi, Dziesmu svētki, šlagerkoncerti, karogs un himna. Pat robežas ir un bruņotie spēki. Tāpēc lielākā daļa latviešu nesaprot un klaji novēršas no aicinājumiem uz latvisku Latviju un šo aicinājumu paudžiem.

Turpinājums 7. lpp.

NO KURIENES KOMPRADORIEM KĀJAS DĪGST?

Turpinājums no 1. lpp.

ANDELE – GAN AGRĀK, GAN TAGAD

Normunds Grostiņš: Ļoti būtiska ir kāda parādība, par kuru pie mums vispār nerunā. Ir tāds zinātnisks termins kā kompradoru buržuāzija. Kas tad ir kompradori? Piemēram, Indijā vai Ēģiptē, kas atradās angļu vai franču koloniālās impērijas pakļautībā, bija šāds šaurs kompradoru slānis.

DDD: Svešvārdu vārdnīcā lasām, ka kompradors vēsturiski Austrumu koloniālajās un ekonomiski atpalikušajās valstīs ir bijis vietējais tirgotājs, starpnieks starp ārvalstu firmām un vietējo tirgu.

N.G.: Tie bija cilvēki, kas beiguši Oksfordu vai Sorbonu un baudījuši labu Rietumu izglītību, pārstāvēja lielvaras intereses savā dzimtenē. Protams, arī neatkarīgās Indijas pirmais prem-

arī tie, kuri veicināja šī ārzemju kapitāla ienākšanu Latvijā, iznīcinot vietējo ražošanu.

DDD: Tad jau, runājot par kompradoriem, manuprāt, būtu jāpiemin tā saucamā privatizācija. Šis process neveicināja ražošanas attīstību, bet tieši pretēji. Toties jau 1992. gadā, piemēram, Lembergs un Šķēle bija kļuvuši par miljonāriem – ar godīgu darbu?

N.G.: Protams, ka privatizācija nesa veselu virkni notikumu...

DDD: Atvaino, vai nevajadzētu teikt, ka privatizācija, vismaz sākumposmā noteikti, ir segvārds parastajam vārdam “piesavināšanās” – turklāt ar krāpšanas pazīmēm?

N.G.: Jā, šis noteikti ir smalks apzīmējums tautas apzagšanai, turklāt masveida. Tie, kurus saucam par oligarhiem, aktīvi piedalījās šajā nodarījumā. Neapšaubāmi viņu ietekme Latvijā ir ļoti liela. Paši redzam, kādā krīzē

jam ienaidniekam mūsu teritorijā – “nepilsoņi”, turklāt ar tiesībām iegūt pilsonību.

N.G.: Viņu vecāki ienāca vardarbīgi, tagad ir jaunā paaudze. Jautājums, ko valstij ar viņiem būtu jādara?

DDD: Un ko dara, ja valsti apdraud ārējais ienaidnieks? Šķiet, pirmkārt, izsludina ārkārtas stāvokli un atbilstoši rīkojas. Latvijā ārējais ienaidnieks ieradās okupācijas gados un vēl joprojām atrodas mūsu teritorijā. Vai naturalizētie “nepilsoņi” neizpauza sava ārējā ienaidnieka dabu, balsojot par krievu valodu kā otro valsts valodu?

N.G.: Šis referendums bija ļoti krāšņa provokācija, kas bija manipulācija jau pati par sevi. Faktiski bija pilnīgi skaidrs, ka pie šā brīža pilsoņu sastāva šāds referendums ir pilnīgi bezcerīgs. Ja latviešu partijas nebūtu par to runājušas, tas vispār būtu nenotīcis referendums, jo piedalītos mazāk par 50 % pilsoņu.

DDD: Piekritu, ka referenduma iznākumu neietekmēja latviešu sašutums, taču šie balsotāji par krievu valodu vēl joprojām atrodas mūsu valsts teritorijā, viens pat vada Rīgas domi. Ir taču tāds jēdziens kā pietkā kolonna. Manuprāt, mūsu nacionālā drošība ir pavisam nedroša.

N.G.: Ienaidnieku šajā gadījumā es vērtētu nopietnāk. Tie, kuri ienāca ar ieročiem rokās, protams, skaitās okupācijas kara spēka dalībnieki. Bet ir jautājums par otro paaudzi. Daļa no viņiem ir pietkā kolonna, piekritu.

KAS VIŅUS DĪDA?

DDD: Tie, kas balsoja par krievu valodu, sevi jau ir ierakstījuši pietkā kolonnas rindās. Tie, kas parakstījās par šo referendumu, ir identificējamās personas. Un nepilsoņi – ko tādi dara mūsu valsts teritorijā?

Normunds Grostiņš: Jā, šīs personas ir identificējamās. Ja latvieši nebūtu šajā referendumā piedalījušies – arī spiedogs pasē parādītu, kurš ir balsojis par krievu valodu. Taču šis referendums, manā skatījumā, viņiem pašiem nāca par sliktu. Tur bija ne tikai valoda, bet vesela virkne jautājumu. Vidējai Eiropas praksei atbilst, ka pašvaldībās ar kādu konkrētu minoritāšu iedzīvotāju procentu tiek lietotas minoritāšu valodas, – arī par šo jautājumu lēma konkrētajā referendumā.

ĻOTI BŪTISKA VECRĪGAS DAĻA UN RĪGAS CENTRS TIKA NOFORMĒTS AR VILTOTIEM DOKUMENTIEM, UN ŠOS ĪPAŠUMUS PĒC TAM ĀTRI PĀRDEVA “LABTICĪGAJIEM IEGUVĒJIEM”.

Un tagad sanāk, ka mūsu likumdošanā tādas lietas, kas Eiropā tiek atzītas par pieņemamām, ar tautas vairākumu tika noraidītas. Tādējādi principā viņi paši sev izdarīja sliktāk.

Lielākā problēma, manuprāt, nav referendums, bet “Saskaņas” partija, kuru mēs atkal redzam Rīgas domes priekšgalā. Šī partija ir gan līguma attiecībās ar Putina “Vienoto Krieviju”, gan arī Eiropā tā sadarbojas ar kreisajiem spēkiem, kas ir daudz bīstamāk.

DDD: Kāpēc bīstamāk?

N.G.: Viņi atbalsta imigrāciju. Turklāt šī imigrācija mums ir drauds – gan ar terorisma pieaugumu, gan ar dažādām infekcijām. Un otrs, ko viņi paklusām bīda, ir viendzimuma laulības. To kreisie tikko, šovasar, izdarīja Maltā un Vācijā. “Saskaņa” to atbalsta, kaut baidās teikt pat saviem vēlētājiem. Viņi sūta no partijas savus jauniešus piedalīties viendzimuma nometnēs, kas ir stipri pārsteidzoši, bet pilnīgi viņu kreisās ideoloģijas ietvaros.

DDD: Tu esi pārliecināts?

N.G.: Šo informāciju izplatījām pašvaldību vēlēšanu laikā. “Saskaņa” kā partija darbojas apvienībā “Rainbow Rose” (“Varavīksnes roze”). Tā ir Eiropas kreiso politisko spēku apvienība, kas veicina homoseksuālistu tiesības, viendzimuma laulības u.tml. Vārat paši pārliecināties viņu mājas lapā: www.rainbowrose.eu.

DDD: Kā homoseksuālisma atbalstīšana saskan ar Putina ideoloģiju?

N.G.: Jā, tas var radīt domstarpības pat ar Putinu.

DDD: Bet “Saskaņas” satelītorganizācija ir “Gods kalpot Rīgai”, kurā darbojas Ainārs Baštiks un Jānis Šmits – cilvēki, kuri iebilst pret homoseksuālisma propagandu.

N.G.: Šis tiešām ir interesants moments. No vienas puses, tur ir ļoti liela ietekme kolaborantam, bijušajam RPI Komjaunatnes sekretāram un vēlāk komjaunatnes CK darbiniekam, arī komunistam Andrim Amerikam, kurš izveidoja partiju “Gods kalpot Rīgai” un dekoratīvos nolūkos ielika tajā kaut kādus cil-

vēkus, kas reliģisku iemeslu dēļ nav tik kreisi mūsdienu Eiropas izpratnē.

“S” + “GKR” = “LGBT”?

DDD: Tikko runājām par denacionalizētajiem namiem. Nav noslēpums, ka 90. gados Andris Ameriks nodibināja uzņēmumu “Letonija”, kas, ņemot kredītus ar procenta likmēm līdz 35 procentiem gadā, pirka denacionalizētos īpašumus, tos iekārta, meklēja pārpircējus, palīdzēja sakārtot īpašumu atgūšanas dokumentus. Šajā laikā viņš, protams, kļuva par miljonāru.

Normunds Grostiņš: Lūk, īstenībā tā ir ļoti liela morāles dilemma – darboties ar Ušakovu un Ameriku uz vienu roku. Baštika klātbūtne tur man ir ārkārtīgi liels pārsteigums. Padomju laikā kopā mācījāmies Universitātē vēsturniekos, un ļoti labi zinu, ka Baštiks pat komjaunatnē nebija, jo nāca no reliģiskas ģimenes. Šādu studentu Universitātē bija tikai viens procents (60 no 6000), jo tur bija vajadzīgs stingrs mugurkauls. Un tikt augstskolā, neesot komjaunatnē, nemaz nebija tik vienkārši. Tajā posmā pret Baštiku man nav pilnīgi nekādu pretenziju.

DDD: Bet kas tad viņu tagad dīda?

N.G.: Tas ir ļoti labs jautājums, ko īstenībā derētu pajautāt viņam pašam.

DDD: Tāpat arī Jānim Šmitam?

N.G.: Jā, arī mācītājs. Par viņu nezinu. Neesmu kopā studējis. Bet ir ļoti interesanti, kādēļ tādi cilvēki, kas iestājas pret visu šo homoseksuālo nevērtību, izrādījušies vienā koalīcijā ar spēku, kurā jauniešu organizācija piedalās praidistu nometnēs? Tāpat viņi ļoti stipri aizver acis ar kaut kādu citu motivāciju. Acīmredzot, lai būtu piederīgi pie kolaborantu cilts un tās Briseles labumiem?

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

PALDIES PAR ĀRSTĒŠANU!

Par laipno attieksmi un prasmīgo ārstēšanu saku sirsnīgu paldies Bīķernieku slimnīcas Gerontoloģijas nodaļas **dakterei Lili-jai Gobai** un Stradiņu slimnīcas Kardioloģijas nodaļas **dakterei Aldai Jaunromānei**.

Kā pateicību dāvāju labāko velti – laikraksta “DDD” abonentu pusgadam.

Lai mums būtu vairāk šādu ārstu un medicīnas darbinieku!

Cieņā
Valters Rudzītis

“DĀRGAIS PETJA, NAV TUR NEKĀ TAVA...”

Saruna ar “Radio Merkurs” raidījuma “Gaismas pils” vadītāju Juri Lapinski

Turpinājums no iepriekšējā numura

ŠAHA FIGŪRIŅAS BANDINIEKU LOMĀ

Juris Lapinskis: Dižukrainas partijas priekšsēdētāja Igora Berkuta raidījumā kāds ukraiņu Petja ieibilda, ka neļaušot savā zemē celt cionistu projektu. Berkuts viņam atbildēja: “Dārgais Petja, nav tur nekā tava un nekad nav bijis! Petja, tu vienkārši esi maza izzūdoša biomasas daļiņa, kuru pārmaiņu vēji ir ienesuši mūsu objektīvajā realitātē. Tev to skaidroja pie Kravčuka, pie Kučmas, pie Juščenko, pie Janukoviča, tagad to skaidro pie Porošenko. Petja, palūkojies apkārt, paskaties, kas tu esi un kur atrodies. Un atceries, Petja, nav tur, nav bijis un nekad nebūs nekā tava.”

Vai nav “skaisti” pateikts? Pie Artusa Kaimiņa uz “Suņu būdu” reiz bija atnācis ukraiņu nacionālists ar izšautu aci. Viņš, naba-ga puikiņš, domāja, ka cinās par ukraiņu valsti, par ukraiņiem, par saviem līdzcilvēkiem! Bet, pēc Berkuta teiktā, viņi nav pat šaha figūriņas bandinieku lomā – viņi ir sīkākie putekliši, kaut kādas biomasas sīka sastāvdaļa, kam nekas nav piederējis, nepieder un nepiederēs, un viņiem nav nekāda darišanu par to, kas notiek Ukrainā.

Kā jau teicu, man liekas ticami, ko stāsta Igors Berkuts. Visinteresantākais – Ukrainu pat nesaukšot vairs par Ukrainu. Pieci dienvi-du apgabali – Zaporožjes, Hersonas, Nikolajevas, Odesas un Dnepropetrovskas – būšot jaunā Lielizraēla, kas viņiem esot atvēlēta no Dieva. Cionisti ir lieli un vareni. Sapnis par savu valsti viņiem ir jau gadu tūkstošiem, tikai nekas labs nav sanācis, jo metodes un principi, kurus tie realizē dzīvē, bieži nav pieņema-mi citiem cilvēkiem.

Aivars Garda: Internetā esmu skatījies Berkuta intervijas. Viņš uzsvēr, ka liela Ukrainas daļa kādreiz ir bijusi Hazāru kaganā-tā – sirotāju un tirgotāju valstī, kas izcēlās ar hazāru augstmaņu galēju cietsirdību pret apkārtē-jiem, arī pret saviem pavalstnie-kiem. Tā daudz karoja ar krievu kņaziem, un Kijevas Krievzemei bija izšķirošā nozīme Hazāru kaganāta likvidēšanā. Hazāri bieži uzbruka austrumslāviem, jo viens no ienesīgākajiem hazāru biznesiem bija vergu tirdzniecība, kurus viņi ieguva, saņemot gūstā slāvus. Slāvu vergi parasti tika pārdoti Vidusjūras valstīs.

Līga Muzikante: Puškinam ir rindas par kņazu Oļegu, kurš sa-kāva hazārus:

“Kā viedīgais Oļegs jau rīkoties sāk,
Lai rūpes reiz hazāriem rodas:
Par visu, kā nākas, viņš atmaksāt nāk
Un mājas tiem dedzināt dodas.”

J.L.: Hazārijas valsts bija daudz lielāka – starp Volgu, Donu, Mel-no, Kaspijas jūru un Kaukāza kalniem.

A.G.: Gandrīz līdz Kijevai.

HAZĀRIJAS ATJAUNOŠANA – VAI TAS IR JOKS?

Līga Muzikante: Līdz šim iz-raktās hazāru mirstīgo atlieku DNS analīzes neliecina, ka viņi ir bijuši seno jūdu pēcteči. Tomēr hazāru valsts reliģija bija jūda-isms. Kā tā?

Juris Lapinskis: Krievu pro-fesors, zinātnu doktors Kļosovs taisa šīs gēnu analīzes. Un ir in-teressants raksts krievu valodā – “DNS analīzes ir atklājušas ha-zāru noslēpumu”. Hazāri ir biju-ši klejotāji – tjurku cilšu pēcteči. Viņi dzīvoja pēc Tuvo Austrumu likumiem, bija hani ar daudzām sievām, ganīja lopus, kāva aitas, zirgus un dzīvoja, tā teikt, kā pa-razīti uz citu rēķina. Kad jūdi bija apguvuši daudz jaunu teritoriju un tika pāri Kaukāza kalniem, kas bija tāda kā dabīga robeža ar arā-bu apdzīvotajām teritorijām, tad plašāk kļuva zināms jūdaisms. Hazāru hani pieņēma šo reliģiju, lai savu tautu saturētu grožos – lai tā nedumpotos, lai būtu paklau-sīga, jo parastajiem cilvēkiem ir jābūt bailēm no kaut kā augstāka un stiprāka. Un šīs bailes ir tās, kas iedzen viņos paklausību, jo viņi nav tik mierīgi kā latvieši.

Aivars Garda: Hazārija kā jū-daisma valsts pastāvēja no mūsu ēras 7. līdz 11. gadsimtam, kad tika sakauta.

J.L.: Jā, hani pieņēma šo reliģi-ju, jo viņiem tā patika. Kristīgā re-liģija, kad tev iesit pa vienu ausi, pagriez otru, neatbilda viņiem.

A.G.: Ukrainā tiek reklamēta un pārdota tāda grāmata – “Изра-иль – восстановление Хазарии” (“Izraēla – Hazārijas atjaunoša-na”). Tu stāsti, ka ukraiņi par to nezina – viņi zina! Ja mums būtu iznākusi līdzīga grāmata, piemē-ram, “Latvija – jaunā Hazārija”, mēs taču būtu sašutuši.

J.L.: Mēs esam šeit pārāk tālu ģeogrāfiski, starpā ir Baltkrievija, vēl Ukrainas augšdaļa, Krievija... Šīs lietas publiski kļūst zināmas tikai pēc gada, pēc desmit ga-diem – kad viss jau ir noticis un

sāk runāt par pagātņi. Dižukrai-nas partijas priekšsēdētājs jau atļaujas runāt. Tātad jautājums faktiski ir atrisināts, manuprāt...

Donbasa un Doneckas apga-bals – tur esošais dzīves līmenis, notiekošais karš liek cilvēkiem kā žurkām bēgt no grimstoša kuģa. Tie, kas sevi uzskata par krievu dvēselēm, bēg uz Krieviju pie sa-viem radiem. Ja Ukrainas iedzi-votāju skaits vēl 1990.–1995.gadā bija ap 50 miljoniem, tad tagad ir tikai 40 miljoni. Un ko saka šis Berkuts? Viņš atzīst, ka mērķis tuvāko desmit gadu laikā esot Uk-rainas iedzīvotāju skaitu samazi-nāt līdz 8 miljoniem, labāk būtu pat līdz 5 miljoniem. Saprotiet, no 40 uz 8 miljoniem! Tamdēļ, es uzskatu, pirms dažām nedēļām ieviesa bezvīzu režīmu ar Eiropu.

A.G.: Lai ukraiņi izceļotu?

J.L.: Jā, lai viņi brauc prom. Tas pats taču notiek arī Latvijā. Mūsu augstskolu profesori, zi-nātnu doktori cenšas, skolo bēr-nus. Kam tad mēs viņus mācām? Lai viņi, izglītojušies, neko ne-samaksādami par savu izglītību, aizbrauktu prom uz metropolēm un citadelēm pie tiem, kas dru-kā naudu. Uz Vāciju, Angliju, Ameriku – un tur, nevis Latvijā, lai kalpo viņu zināšanas. Lūk, arī Ukrainā patlaban tas tiek reali-zēts visiem spēkiem. Vispirms bija bezvīzu režīms ar Izraēlu, tagad ar Eiropas Savienību.

A.G.: Kāpēc, Juri, tavuprāt, krieviem Ukrainā, Doneckā nesa-ka – ko jūs tur muļķojaties, viss taču ir izlemts multimiljardieru kuluāros?

J.L.: Par šo tēmu ir ļoti daudz grāmatu. Piemēram, Krievijas Federācijas Bruņoto spēku Ģene-rālštāba Kara akadēmijas kated-ras vadītāja, politoloģe Tatjana Gračeva ir uzrakstījusi trīs grā-matas. Pirmā – “Neredzamā Ha-zārija” (“Невидимая Хазария”). Tur taču viss ir aprakstīts no “A” līdz “Z”, manuprāt! Viņas otrā grāmata ir “Svētā Krievzeme pret Hazāriju” (“Святая Русь против Хазарии”) – tas ir pētniecisks darbs, kurā atainoti visi šie fakti, visi šie trūkumi.

Turpinājums 8. lpp.

VALSTS PĀRVALDES REFORMA

Uldis Priede

Biedrības “Par Satversmi” valdes priekšsēdētājs

Latvijas saimnieciskās attīstības stagnācijas cēlonis ir **elitārās demokrātijas** politiskais režīms. Vārdu kopa “elitārā demokrā-tija” skan labi, bet aiz tās ir paslēpusies korupcija, blats, radu bū-šana un citas neēdībības. Tas nosaka līderu atlases metodi. Rodas situācija, kad, tēlaini runājot, papīra smērētāju ir vairāk par papīra ražotājiem.

Latvijai būtu ieteicamāks **organizētās demokrātijas** politis-kais režīms, kas stimulē tādu politisko organizāciju attīstību, kas aptver visas iedzīvotāju grupas. Organizētā veidā tiek sasniegta vienošanās starp algotajiem darba ņēmējiem, darba devējiem un valsts institūcijām. Organizētā demokrātijā ir vairākās Skandi-nāvijas valstīs un Šveices Konfederācijā. Par konfederāciju Lat-vijā nevajag runāt. Pietiktu, ja Satversmē ierakstītu, ka Latvijas Republiku nedalāmi veido Dienvidkurzeme, Kurzeme, Latgale, Rīgas zeme, Sēlija, Vidzeme un Zemgale. Tas dotu iespēju Latvijā realizēt Eiropas Savienības ieteiktos subsidiaritātes un proporcio-nalitātes valsts pārvaldes principus.

Decentralizēta valsts rada iespēju veidot otrā līmeņa pašvaldības pēc etnogrāfiski teritoriālā principa. Savukārt pati decentralizāci-ja rosina veidot divu palātu parlamentu. Vienu palātu, teiksim, Tautas palātu, veidotu no politiskajām partijām ieteiktie deputāti. Otrā palātu varam nosaukt par Senātu. Senātu veidotu bezparte-jiskie senatori, kurus ievēlē no zemēm. Senāta uzdevums varētu būt pārbaudīt Tautas palātā veidotos likumu projektus, to atbilstī-bu visu zemju interesēm un starptautisko organizāciju prasībām.

Latvijai ļoti svarīgs ir varas sadales princips. Pašreiz varas mo-nopols pieder Saeimai. Saeima ar 50 + 1 balsi ieceļ Valsts preziden-tu, premjeru, ministrus un Augstāko tiesu. Tāds varas monopols nav pieļaujams. Likumdevējai varai jābūt saskanīgai ar izpildvaru un tiesu varu. Tās visas trīs kalpo tautai.

Lai panāktu pilnīgu varu saskaņu un savstarpēju neatkarību, tautai jāievēl Valsts prezidents. Valsts prezidents ieceļ vai atbrīvo no amata premjerministru un ministrus. Valsts prezidents iesā-ka un kopā ar Saeimas abām palātām apstiprina Augstākās tiesas priekšsēdētāju.

Visas varas ir patstāvīgas, bet savstarpēji saistītas, nav varas mo-nopola.

PĀRDOMAS PĒC PAŠVALDĪBU VĒLĒŠANĀM

Onufrijs Gailums

Latviskām partijām Rīgas pašvaldību vēlēšanās bija liela iespēja uzvarēt, veidojot vienotu sarakstu. Tad zudumā neietu 3,3% ZZS partijas vēlētajū balsu. Kad viņiem to piedāvāja Nacionālā apvienī-ba un “Vienotība”, ZZS politiķi atteicās, kaut gan nebija cerību, ka pārvarēs 5% barjeru. Arī 2003. gada pašvaldību vēlēšanās, kad ZZS virzīja divus mēra kandidātus, viņi zaudēja. ZZS politiķu tuvredzī-bu izšķīra vēlēšanu rezultātus mums par sliktu. Lai spēcīgu preti-nieku spētu uzvarēt, jābūt vienotiem. Uzskatu, ka arī tie pilsoņi, kas nepiedalījās vēlēšanās un sīkpartiju balsotāji, palīdzēja partijai “Saskaņa” uzvarēt.

Nākamajā gadā būs Saeimas vēlēšanas. Lai izvestu valsti no eko-nomiskās stagnācijas, jādomā jau šodien. Ar nodokļu celšanu lab-klājību nevaram sasniegt. Jāatjauno sagraudā rūpniecība, tad būs darbavietas un budžetā pietiks naudas.

Igaunijā rūpniecība dod 35% no IKP, mums tikai 12%. Igauņi jau grib būvēt celulozes rūpniecību. Kāpēc par to nedomā mūsu politiķi? Lai tauta pastāvētu, jāveicina rasošana un jāuzlabo demogrāfiskā situācija. Tā nevienai valdībai nav prioritāte.

Tie, kas neiet balsot, neko nevēlas mainīt, kaut arī paši kritizē šo varu. Ja paši necīnīsies, neviens mums labklājību neatnesīs. Zudusi nacionālā pašapziņa, kas var novest arī līdz neatkarības zaudēšanai. Politika nemainīsies, ja nevēlēs tādus, kam primāra savas tautas labklājība. Eiropas Savienības labklājības līmeni sa-sniegsim tikai tad, ja būsīm vienoti un visi piedalīsimies valsts vei-došanas procesā – vēlēšanās.

KAUJA PAR RĪGU

Rīgā smaga cīņa priekšā – Jātiek Domes stropā iekšā, Jāpārņem ir varas stūre, Jāgrauij korupcijas mūri.

Daudzi mūsu vēlētaji Malā stāv kā vērotāji. Viņi aplami tā dara – Palīdz tiem, kam tagad vara.

Uzvāra jau ir tik tuvu. Daudziem būtu tas liels guvums. Šoreiz pievilī zaļzemnieki, Par to līksmo pretinieki.

Tie, kam lielas ambīcijas, Taisa daudzas sīkpartijas, Zinot to, ka netiks iekšā: Viņiem barjera būs priekšā.

Tagad tāds ir rezumējums: Pretinieku uzveikt spējam – Pirms sākt smagā kaujā doties, Vajag spēkiem apvienoties.

Onufrijs Gailums

INTEGRĀCIJAS PURVĀ

Edvīns Šnore
Dokumentālās filmas “Padomju stāsts” autors
Latviešu vēsturnieks, režisors, politiķis

Turpinājums no “DDD” Nr.12(386)

PIEDERĪBAS SAJŪTA LATVIJAI

Ar krievu piederības sajūtas rādītāju plaši operē ikviens, kam nepieciešams pamatot vēstījumu, ka Latvijā integrācija ir izdevusies, jo krievi jūtoties piederīgi Latvijai. Patiešām, SKDS aptaujās šādus rezultātus redzam. Vienlaicīgi gan pamanām, ka gandrīz katrs trešais Latvijas krievvalodīgais, jūtas piederīgs arī Krievijai un 41% (!) uzskata, ka krievvalodīgo iedzīvotāju tiesības un intereses Latvijā tiek

Analizējot jau minēto piederības rādītāju, redzam, ka vismazāko piederību Latvijai paradoksāla kārtā izjūt krievu jaunieši, kuri dzimuši un skolojušies Latvijā pēc neatkarības. Turklāt dinamika ir negatīva. Viņu piederības sajūta Latvijai ar katru gadu samazinās.²

Krievu jaunieši ir arī pirmajās rindās, kas ne tikai paši būtu gatavi pamest Latviju, ja citur būtu labāk (76% tā domā), bet arī saviem bērniem *nenovēlētu* dzīvi Latvijā.⁷

Nav noslēpums, ka skolnieku un studentu vecuma grupa ir tā, kas visbiežāk saskaras ar dažā-

žādās vecuma grupās”⁸. Tieši otrādi. Spriežot pēc aptaujājamo vecuma struktūras, etniskā sašķeltība tikai pieaug.

Skaitļi⁹ par dažādu vecuma grupu mazākumtautību pārstāvju latviešu valodas zināšanām rāda bēdīgu tendenci – zināšanas pasliktinājušās tieši jauniešiem vecumā no 18 līdz 24 gadiem.

krievi būtu lojālāki, vai piederīgāki par vecajiem. Drīzāk otrādi. Tādējādi var izdarīt secinājumu, ka jaunatnes gadījumā drīzāk vērojama atsvešināšanās, nevis integrācija. Neskatoties uz iztērētajiem miljoniem.

Turpmāk vēl...

STATISTIKA NEUZRĀDA, KA JAUNIE KRIEVI BŪTU LOJĀLĀKI, VAI PIEDERĪGĀKI PAR VECAJIEM. DRĪZĀK OTRĀDI. TĀDĒJĀDI VAR IZDARĪT SECINĀJUMU, KA JAUNATNES GADĪJUMĀ DRĪZĀK VĒROJAMA ATSVEŠINĀŠANĀS, NEVIS INTEGRĀCIJA. NESKATOTIES UZ IZTĒRĒTAJIEM MILJONIEM.

KOPUMĀ VAR SECINĀT, KA CERĪBAS UZ TO, KA PAAUDŽU NOMAIŅA ATRISINĀS SALIEDĒTĪBAS PROBLĒMU, NAV ĪSTI PAMATOTAS.

pārkāptas tādā mērā, lai Krievijas iejaukšanās būtu nepieciešama un pamatota.¹

Kas attiecas uz krievu it kā pieaugošo piederības sajūtu Latvijai, uz to var paskatīties dažādi – piemēram, kontekstā ar iepriekš minēto tendenci par krievu valodas lomas pieaugumu publiskajā telpā un latviešu valodas lomas samazināšanos. Dzīve krieviem kļūst arvien ērtāka Latvijā, jo lietas arvien biežāk notiek viņu dzimtajā valodā. Kāpēc lai šādos apstākļos nepieaugtu piederības sajūta Latvijai? Tikai vai tas ir sasniegums, un uz kā rēķina tas panākts?

KRIEVU JAUNATNE UN INTEGRĀCIJA

Bieži dzirdam – jā, ir slikti, vecie krievi nav integrējami, bet, kad paaudze nomainīsies, tad gan stāvoklis uzlabosies, jo jaunie krievi ir dzimuši un skolojušies neatkarīgajā Latvijā, viņi tekoši runā latviski, ir lojāli un piederīgi Latvijai. Ko par to saka skaitļi?

Ir astoņi grafiki, kas atspoguļo Latvijas mazākumtautību iedzīvotāju noskaņojumu pa vecuma grupām. Lūgums pievērst uzmanību rādītājiem iedaļā 18–24 g. v. – tādā mērā interesējošajai neatkarīgās Latvijas paaudzei.

Ari lepnums par to, ka aptaujājamais ir Latvijas pilsonis, mazākumtautību jauniešu vidū ir mazāks nekā caurmērā³.

Interesanti, ka Latvijas skolās izskolotā krievu jaunatne vecumā no 18 līdz 24 gadiem vairāk nekā viņu vecāki ir pārliecināti, ka krievvalodīgie Latvijas iedzīvotāji ir vairāk lojāli Krievijai, nevis Latvijai⁴.

Varētu domāt, ka jaunieši vienkārši ir vaļsirdīgi un atklāj to, ko domā viņu vecākie ģimenes locekļi. Tomēr skaitļi rāda, ka šī tendence uzplaukusi tieši

Piederības sajūta Krievijai dažādās vecuma grupās (%)					
	Ļoti cieši	Cieši	Ne pārāk cieši	Nemaz	Grūti pateikt
18-24 gadi	6%	19%	34%	40%	2%
25-34 gadi	5%	15%	25%	48%	8%
35-44 gadi	8%	17%	30%	35%	10%
45-54 gadi	4%	13%	38%	37%	7%
55-64 gadi	7%	29%	33%	26%	5%
65 un vairāk	15%	29%	35%	19%	2%

18–24 g. v. grupā, kurā katrs ceturtais Latvijas mazākumtautību pārstāvis tagad jūtas cieši piederīgs Krievijai.⁵

“Patriotisma” mērījums jeb attēla uz jautājumu: “Vai, aptaujājot, Latvijā ir labāka nekā lielākā daļa citu valstu?” rāda, ka 18–24 gadus vecie jaunieši salīdzinoši ar citām vecuma grupām tam piekrīt viskūtrāk.⁶

Etnisko attiecību vērtējums dažādās vecuma grupās (%)						
	Ļoti labas	Sliktas	Labas	Ļoti sliktas	Apmierinošas	Grūti pateikt
Visi	2%	19%	52%	20%	4%	3%
18-24 gadi	4%	6%	43%	32%	6%	9%
25-34 gadi	1%	13%	55%	21%	6%	5%
35-44 gadi	2%	17%	49%	24%	5%	2%
45-54 gadi	1%	12%	58%	19%	6%	4%
55-64 gadi	2%	22%	54%	20%	1%	1%
65 un vairāk	2%	41%	45%	10%	1%	1%

dām integrācijas aktivitātēm, kuru mērķis ir “veicināt sabiedrības saliedētību un pārvarēt etnisko sašķeltību” (Saeimas Saliedētības komisijas mērķa formulējums). Kāds ir rezultāts? Vai ir izdevies mazināt etnisko sašķeltību pēc vairāku miljonu valsts naudas ieguldījuma? Aptaujas rāda, ka nē (skat. grafiku “Etnisko attiecību vērtējums da-

Tas skaidrojams ar jauniešu motivācijas trūkumu apgūt latviešu valodu, uz ko norādīts jau 2009. gada Baltijas Sociālo Zinātņu institūta (BISS) pētījumā: “pēdējā laikā novērojama skolēnu motivācijas vājināšanās apgūt latviešu valodu”.¹⁰

2015. gadā BISS konstatē šīs bēdīgās tendences rezultātu: “Analīzes rezultātā secināms, ka pieaug to skolēnu īpatsvars, kas nokārtojuši pārbaudījumu [latviešu valodas eksāmenu] zemākā līmenī (D), un samazinās to īpatsvars, kas nokārtojuši pārbaudījumu augstākajos līmeņos (B un C)”.¹¹

Tāpat vērojams latviešu valodas zināšanu līmeņa kritums krievu jauniešu vidū.

Kopumā var secināt, ka cerības uz to, ka paaudžu nomaiņa atrisinās saliedētības problēmu, nav īsti pamatotas. Latvijas jauno zinātnieku kolektīvajā pētījumā “Sabiedrības drošība” rezumēts: “Pieņemums, ka, nomainoties paaudzēm, kļūs mazāk problēmu ar latviešu valodas pārvaldīšanu, iekļaušanos un neiecietības jautājumiem, – neapstiprinās”.¹²

Statistika neuzrāda, ka jaunie

¹ Red. I.Bērziņa. Sabiedrības destabilizācijas iespējamība Latvijā: potenciālie nacionālās drošības apdraudējumi. LNAA Drošības un stratēģiskās pētniecības centrs. 2016. 9.–10.lpp.

² 19. lpp. Pētījums “Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā”, 2015

³ Avots: SKDS. Piederības sajūta Latvijai. Mazākumtautību Latvijas iedzīvotāju aptauja. 2014. gada maijs–jūnijs.

⁴ Avots: SKDS. Piederības sajūta Latvijai. 2014. gada maijs–jūnijs.

⁵ Avots: BISS. Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā, 2015.

⁶ Avots: SKDS. Piederības sajūta Latvijai. Mazākumtautību Latvijas iedzīvotāju aptauja. 2014. gada maijs–jūnijs.

⁷ Turpat.

⁸ Avots: BISS. Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā, 2015.

⁹ Turpat.

¹⁰ BISS. Centralizēto eksāmenu pēdējo trīs gadu rezultātu analīze un sagatavotība pārejai uz vienu latviešu valodas eksāmenu 2012. gadā izpēte. LR IZM. Rīga: 2009, 29. lpp.

¹¹ Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas jomu analīze Latvijā, novērtējot “Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas pamatnostādņu 2012.–2018. gadam” īstenošanu laika posmā no 2012. – 2014. gadam, ņemot vērā pamatnostādņu 5. sadaļā noteiktos politikas rezultātus un rezultatīvos rādītājus. Baltic Institute of Social Sciences. Rīga, 2015. 61. lpp.

¹² Societal Security. Inclusion-Exclusion Dilemma. A portrait of the Russian-speaking community in Latvia. Editor Žaneta Ozoliņa, Zinātne, Rīga. 2016. p 220.

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Dr. Valdis Šteins

*Triju zvaigžņu ordeņa
komandieris*

*Turpinājums no
“DDD” Nr.12(386)*

PRIVĀTĀS BANKAS KĀ VALSTS UN TAUTAS PĀRVALDĪTĀJI

Biznesa modelī, līdzās valsts korporatīvai darbībai, pastāv otrs varas centrs – privāto banku tīkls. Protams, visas privātās bankas ir zem virsvalstu privātā Astonkāja. Jāsaprot, ka Valsts kā korporācija un banku korporācija ir divas apakšsistēmas lielai SISTĒMAI, bet abu starpā ir skaudīga konkurence – kā divām haizivīm. Ja kaut kādu iemeslu pēc parādās kāda privāta banciņa, – un tā nav ne Valsts korporācijas, ne Astonkāja (FRS) –, tad to haizivs vienkārši nokož, un vēl iegūst uzkožamo no muļķa tautas, kur tā paguvusi ielikt savu, ar darbu nopelnīto naudu. Privātām bankām pat krīzes apstākļos ir peļņa, tās neapliek ar atbilstošiem nodokļiem, tās palīdz valstistiem kontrolēt tautu. Visi, kuri ir parādu verdzībā kādai bankai – ir tās bankas vergi.

Virsvalstu un visa Globālā Biznesa menedžeris šajā Biznesa paradigmā ir Krīzes. Kopš 1792. gada visas finansiālās krīzes Eiropā un ASV ir speciāli radītas un virsvalstu baņķieru vadītas. 1792. gada, 1819. gada, 1873. gada krīzes sauca par Paniku. Ļoti postoša bija 1873. gada Panika, kura ilga 6 gadus. Tā bija postošāka nekā 1929. gada Lielā depresija ASV, kura pārsniedās arī uz Eiropu. Tā arī bija mākslīgi un speciāli radīta, tieši tāpat kā speciāli tika izsaukta 2008. gada finansiālā krīze (centralizācijas un konsolidācijas nolūkos), kura skāra arī mūs. Šajā rakstā es neanalizēšu šo vadības metodi, bet tā mums ir jāņem vērā, jo, pastāvot Tautas valsti savai pašnoteiktai suverēnai naudai, mēs varēsim vieglāk pārdzīvot banksteru radītās krīzes. Mums jāsaprot, ka “fiat” naudai, kas ir dolārs un eiro, ir pienācis gals. Neaizmirsīsim, ka šodienas naudas un banku sistēma ir krāpšanās sistēma, kurā ikviens ir upuris. Galvenais Biznesa vadmotīvs ir **peļņa**, kura izsakās **naudā**. Peļņas sasniegšanai ir attaisnojami jebkuri līdzekļi. Peļņa aizmiglo prātu, nobloķē sirdsapziņas pārmetumus un “ošu gatvi” pārvērš kokmateriālos. No rīta un vakarā visu dienu caur smadzenēm

skrien tikai viena doma – nauda, nauda, nauda! Tās **kulta pieļūgsmes objekts ir “Zelta Bulis”**, kuram pat pie ieejas Eiropas Savienības impērijas parlamentā ir uzlikts pieminēklis, un uz kura jābūt Mezopotārijas dieviete Semiramis. Visa dzīve grozās tikai ap naudu. Tās kultu visdažādākajos veidos iezombē bērniem jau skolās. Kādreiz skolās bija grāmatu galdi, kuros bērni ļoti lēti varēja nopirkt grāmatas, tagad rīko *andel* dienas. Kā tāds katalizators un “gešeft”-“andel”-“rebes”-“makars” darījumu piesedzējs ir bēdīgi slavenais **KOMERCNOSLĒPUMS**. Visur, kur ir komercnoslēpums, tur ir **ēnu ekonomika**. Jo, ja ir noslēpums, tad ir krāpšanās. Mēs zinām, ka jebkurai indei

NODOKĻI IR OKUPĀCIJAS UN KOLONIZĀCIJAS SIMBOLS.

var uzlīmēt virsū zīmi – atspirdzinošs dzēriens (visi zina, par kuru dzērienu es rakstu – tas ir brūnā krāsā), bet tās sastāvs būs komercnoslēpums. Ja kāds kādu grib apkārt, tad darījums tiek klasificēts kā komercnoslēpums. Sevišķi tas redzams darījumos, kad valsts un vietējo patvaldību ierēdņi iztirgo tautas kopīpašumu vai cilvēku privātīpašumu. Protams, visiem prātā nāk klasiskais piemērs tautas kopīpašuma – Citadeles bankas – noslēpumā tītā pārdošana. Tā afēra jau faktiski iesākās ar Pareks bankas shēmu-projektu, kas saucās “Kā nolaupīt miljardu”.

VARMĀCĪGIE NODOKĻI UN NODEVAS

Biznesa sastāvdaļa ir **nodokļi un nodevas**. To varmācīgo iekasēšanu varētu arī nosaukt par valstisko laupīšanu. Nodokļi ir visu sociālo parazītu izdzīvošanas avots. Pazūdot nodokļiem, izmirst arī visi sociālie parazīti – kā dinozauri, kuriem nebija vairāk, ko ēst launagā. Nekustamā īpašuma nodoklis, kurš ir klajā pretrunā ar Dieva dotām dabiskām tiesībām uz mājokli, un kurš ir klajā pretrunā ar tautas esamības un pastāvēšanas pamatnosacījumu, ka tauta un zeme ir viens veselums, – atbilst visām genocīdā pazīmēm un tādejādi ir definējams kā noziegums pret CILVĒCI. Pats par sevi saprotams, ka visa ar šī nodokļa palīdzību iekasētā nauda ir jāatdod tās legītimajiem īpašniekiem. Nodokļi ir okupācijas un kolonizācijas simbols. Tūkstošiem gadu tautas nezināja, kas ir nodokļi, bet, sākoties Pasaules iekarošanas megaprojektiem, sākoties verdzībai, radās nodokļi. Parasti kāda valsts iekaro citu valsti, lai apliktu to ar nodokļiem; ja nav ko iekarot, tad ievieš okupācijas režīmu paši savā valstī. Režīma administrācija izstrādā savu **nodokļu politiku**, kura iemiesojas fiskālā telpā. Kas

ir fiskālā telpa? Tas ir Pasaules neo-komunistu jaunvārds, lai apzīmētu telpu, kurā apzog un aplaupa cilvēkus. Lai aiz kāda svešvārda slēptos laupīšana un zagšana, tā ir un paliek laupīšana un zagšana, tāpēc ir nosodāma un sodāma lieta. Realizējoties Satversmes 2. pantam, izveidojoties Tautas valstij ar Tautvaldību, protams, visi valsts un vietējo patvaldību/vietvaldību līmeņa nodokļu izgudrotāji, pieņēmēji un savācēji automātiski nonāks jaunajos “Melnajos maisos”. Katrā pagastā, novadā, pilsētā tiek stādīti saraksti ar nosaukumu – “Pazīsti savu ienaidnieku”. Tas ir dabisks tautas pašattīrīšanās process jeb neo(jaunā)-lustrācija. Ko dara valstisti? Lai novērstu

no sevis uzmanību, šodienas lustrācijai pakļautie tik izvelk ārā ar naftalīnu piesmakušos vecos “Čekas melnos maisos”. Bet kā tauta saka – “tas vairs nedarbojas”, un jaunā lustrācija ir uz sliekšņa. Daudzviet “maisi” jau ir sastādīti. Jaunajos “Melnajos maisos” ir arī visi polit-ekonomisko brigāžu organizatori un brigadierī, prihvatizatori un prihvatizācijas veicēji. Visi tie, kuri vadīja Latvijas valsts nozagšanu – tautas kopmantas iztirgošanu un valsts kolonizēšanu – gan valsts, gan novadu, gan pilsētu līmenī.

PĀRKRĀSOTAIS DEFICĪTS

Raksturojot biznesa paradigmu, katrā ziņā jāpiemin arī tās biznesa un politikas viltīgais instruments, kā mākslīgi un speciāli radītais **deficīts**. Tas labi darbojas padomju komunistu laikā PSRS impērijā, bet tikpat labi noder šodienas neo-komunistu ES impērijā. Jūs teiksiet, bet preču deficīts jau šodien neeksistē. Nē, tas eksistē, tikai tas ir pārkrāsots – aizstāts ar preču **pieejamības** jēdzienu. Padomijas laikos pieejamību regulēja, slēpjot preces speciālos nomenklatūras veikalos un specnoliktavās, kā arī stādot **rindu** sarakstus. Šobrīd pēc daudzām lietām rindas vēl aizvien nav zudušas. Galvenās **pieejamības regulēšanas un kontroles sviras ir zemā verga alga, nodokļi (it sevišķi akcīzes un PVN), tarifi, preču ieprogrammētā nolietošana**. Viss ir izdarīts, lai būtu šis slēptais deficīts. Tas rodas no tā, ka jūs to nevarat atļauties, jūs to nevarat nopirkt, lai ar kā jums to lietu vai pakalpojumu vajadzētu. Piemēram, cik daudz cilvēku vienkārši nevar atļauties dzīvībai nepieciešamās zāles – tās it kā ir plauktā, bet tās nav jums pa kabatām. Tieši tāpat kā padomijā – tikai nomenklatūru nomainījusi neo-komunistiskā elite, kurai šis jaunā tipa deficīts neeksistē.

KO DARĪT?

Turpinājums no 3. lpp.

STŪRGALVJIEM

Bet tiem, kas tomēr stūrgalvīgi uzskata, ka Latvija nav latviska un aizvien attālinās no šī mērķa, ir jāsaprot, ka ar latviskas Latvijas pieminēšanu un aicinājumiem vien būs par maz, lai tā kļūtu latviskāka.

Latvisku Latviju nevar pasludināt ar likumu vai prezidenta rīkojumu. To nevar pasludināt no Saeimas tribīnes. To var sasniegt, tikai vairojot latviskus latviešus. Ar prasmi runāt latviski būs par maz. Kur tiek loloti, skoloti un audzināti latviski latvieši? Ģimenes! Skola, darbs, partija attālina no latviskuma. Vienīgā vieta, kur tas var reāli notikt, ir ģimene. Nevis – klausies manos vārdos, bet ar paša piemēru!

JA MĒRĶIS IR LATVISKA LATVIJA, TAD VISPIRMS PAMATOSIM, KĀPĒC TĀ MUMS IR NEPIECIEŠAMA? VAI TIKAI TĀPĒC, KA TĀ DAUDZ KUR RAKSTA UN RUNĀ, VAI ARĪ MUMS TĀS PIETRŪKST.

Arī Jēzus Kristus teica: piemēru esmu jums devis, sekojiet tam. Vai sekojam? Ļoti reti. Tāpat latviskas rīcības piemēram ne vienmēr sekosim, bet, ja šāda piemēra nebūs, tad vispār nezināsim, kam sekot. Labākajā gadījumā, kā pašlaik, par to runāsim.

Tomēr gribu teikt, ka ir liela starpība starp tukšu runāšanu un dalīšanos ar informāciju. Dalīšanās ar informāciju notiek tad, ja mēs uztveram sarunu biedra teikto un tālāk to izmantojam savā reālā darbībā. Ja mēs tikai noklausāmies, bet nekādā veidā dzirdēto savā dzīvē nepielietojam un nekādus secinājumus no dzirdētā neizdarām, tā ir bijusi tikai tukša runāšana. Ja tukša runāšana ir tikai velta laika nosīšana, tad informācijas apmaiņa, gluži pretēji, ir ļoti vajadzīga un vērtīga.

Ar informācijas apmaiņu mēs dalāmies pieredzē, atbalstām cits citu un palīdzam izprast reālās darbības pareizos virzienus. Tieši tādēļ tik ļoti nepieciešami nacionālie preses izdevumi un nacionālie televīzijas un radio raidījumi. Tā visa ir sagatavošanās darīšanai, kad būs pienācis laiks. Bez šādas sagatavošanās, bez šādiem priekšdarbiem, laiks nekad nepienāks.

Mūs var piespiest veikt kādas darbības, mums var liegt ko darīt, bet mūs nevar piespiest atteikties no latviskuma. Tādu ieroču vēl nav. Bez mūsu pašu vēlmes un līdzdalības mūs nevar atradināt no smēķēšanas, un bez mūsu pašu piekrišanas un līdzdalības mums nevar atņemt latviskumu.

Katram, kas šo ceļu uz latvisku Latviju ies, būs citādi apstākļi, iespējas un varēšana. Bet, ja izvērtēsim, ko patiesībā vēlamies, balsi sev to definēsim un kā vēlamo sasniegt noteiksim, tad atliks pats vienkāršākais – izdarīt. Taču, ja iesim citu ceļu – tikai runāsim, ka vajag latvisku Latviju, bet nespēsim pat sev paskaidrot kas tas ir un kā to sasniegt, tad nespēsim to sasniegt un runāsim tikai runāšanas pēc. Ar vārdiem latviskā Latvijā, ar darbiem aizkrāsnē – modificētā LPSR.

Labs deficīta piemērs ir arī tukši stāvošie dzīvokļi. Tie ir – bet tie nav jums. Starp citu, deficīts, preču nepieejamība, rindas, kā arī valstisma sabiedriskā iekārtā raksturīgā nevienlīdzība izkropļo attiecības starp ražotājiem un pakalpojumu sniedzējiem, jo sarakstas pārāk daudz pakalpotāju.

NEPIECIEŠAMA PARĀDU AMNESTIJA

Bizness nav iedomājams bez parādu verdzības. Romas impērijā bija uzplaukusi **parādu verdzība**, šo seno paverdzināšanas metodi atcerējās neo-komunisti – jaunie Pasaules un Latvijas komunisti. Gandrīz visa tauta veikli tika pārvērsta par parādu vergiem. Latvijā viltīgais projekts tika realizēts ar diviem vilņiem. Pirmais nāca ar banku kredītiem pret jebkuru īpašumu un pat algu ārzonā, otrs – “SMS mazie kredīti” (ar šo vilni tika paverdzināts nabago slānis). Tā veiksmīgi visa tauta kļuva par parādu vergiem. Fantastiski viltīgs un nelietīgs projekts! Rakstot par Parādu verdzību, jāatceras tāds jēdziens kā **jubileja**. Savā istajā etimoloģiskajā

nozīmē termins **jubileja** nozīmē parādu atlaišanu. Mans ir priekšlikums varturiem – godam sagaidīsim Latvijas 100. dzimšanas dienas **jubileju** ar VISPĀRĒJU PARĀDU ATLAISĀNU. Šobrīd prezidents tikai noziedzniekiem atlaiž parādus, bet tā būtu vispārēja TAUTAS PARĀDU ATLAISĀNA, kura sauktos – “100. jubileja”. Visu to milzu naudu, kura tiek tērēta valstisma 100. jubilejai, varētu atdot patversmēs mītošiem, jo kā nekā paši valstisti viņus tur iedzina. Banku parādi ir tieši tāpat atlaižami, jo speciāli radītā krīze bankas skāra tikai kā tāds viegls caurvējš caur vēdlodziņu (it kā samazinājusies peļņa). Nekas tām arī nenotiks ar jubilejas parādu amnestiju, bet vismaz pāris simti tūkstoši tautiešu atgrieztos Dzimtenē. Starp citu, par valsts ekonomisko stāvokli parasti spriež svešzemju banku “eksperti”. Otrs priekšlikums – Latvijas Republikas 100. jubilejas sārīkošanai paredzētos 22 miljonus eiro nevis “izšaut gaisā” un birokrātiem algās piedalīt, bet sadalīt Latvijas bijušajiem politiskajiem ieslodzītajiem (diploma vieta).

Turpmāk vēl...

“DĀRGAIS PETJA, NAV TUR NEKĀ TAVA...”

Turpinājums no 5. lpp.

Aivars Garda: Lūk, tātad par Hazāriju ir zināms. Arī Putins to zina.

Juris Lapinskis: Tieši tā. Iespējams, Putins apzināti nerunā par “Debesu Jeruzalemes” projektu. Viņš ir skolots, mācīts KGB pulkvedis, drošībasnieks un muti nepalaiž, kur nedrīkst, jo katru brīdi var kas mainīties – tāpēc viens vārds vakar var būt nāvējošs šodien... Viņš neko nevar izdarīt pret vareno plāniem.

Līga Muzikante: Lielvalsts vadītājs, bet nevar?

J.L.: Ja kāds kaut ko grib izdarīt, tad šajos laikos to var paveikt tikai klusiņām... Kā jau es stāstīju par kara sākšanu – spēlēja teātri, darīja visu ko varēja, bija nodrošināts viss pārākums, un “nabaga” Hitleram nekas cits neatlika, kā vien daudzkārtējam pārspēkam pārlēkt pāri. Hitlers faktiski bija zaudējis karu, pat isti to nesākot. “Pasaules varenie” ar visu lielo pasaules naudu, ar rūpnicu potenciālu viņu samala. Ir taču objektīvie radītāji. Mēs varam te runāt, ko gribam, bet zinātnieki ir salikuši smukās tabulās visus ciparus – cik ražošanas kopproduktus ir tai valsti, cik tai, un var redzēt, kura valsts ar tādu potenciālu var karot pret kādu valsti. Šodien varbūt jāveic vien mazas korekcijas.

ASINAINAIS “TEĀTRIS”

Aivars Garda: Un tomēr, ja jau Igors Berkuts ar runām par “Jauno Jeruzalemi” Ukrainas teritorijā uztājas pavisam atklāti, tad nevar būt, ka ukraiņiem un arī krieviem par to ne silts, ne auksts. Ja tādi paziņojumi būtu Latvijā – mēs taču kaut ko darītu?

Juris Lapinskis: Arī Jūrmalā viņi jau sen visu ir nopirkuši...

A.G.: Es runāju par ko citu.

J.L.: Ukraiņi tāpat kā nabaga latvieši dzīvo savās ilūzijās, savā pasaku valstībā, vēlamo uzskatot par esošo – visa mūža garumā. Kā Veidenbaums teica – pacieties, debesīs labāki būs...

A.G.: Kādās ilūzijās?

J.L.: Tajās, ka šī labā dzīve tūlīt sāksies, ienāks demokrātija, tūlīt visiem būs tiesības, visi braukās labās mašīnās – redzi, kādas

Ka Ukraina grib dabūt Krieviju ārā?

J.L.: Es uzskatu, ka viss notiek pa istam. Šajā teātrī visi piedalās pa istam, taču patieso stāvokli vienkāršie cilvēki nezina tāpēc, ka nespēj pat apjēgt.

L.M.: Netic?

J.L.: Arī netic, ja kaut ko padzird. Tāpat netic Berkuta teiktajam.

L.M.: Arī man nav simtpro-

LATVIJĀ BŪTU JĀPIEŅEM TĀDI LIKUMI KĀ IZRAĒLĀ – VIENĪGI TAD LATVIEŠIEM IR CERĪBAS IZDZĪVOT. IZRAĒLĀ IR ETNISKAIS DALĪJUMS – ETNISKĀ DEMOKRĀTIJA, TĀ IR ŽĪDU VALSTS.

skaistas mājas jau tiek celtas... Cilvēki nevar apjēgt patiesos cēloņus. Kāds pavisam oficiāli kā partijas priekšsēdētājs var pateikt visiem ukraiņiem, ka viņi ir mēsli, sīki putekliši, biomasas daļiņas... un nekas...

Līga Muzikante:...karavāna iet tālāk?

J.L.: Jā. Viena sacelšanās bija – Kijevā, Maidanā. Amerikāņu izlūkdienesta un Specnaz darboņi sēdēja ar snaiperu šautenēm. Kāds kanādietis esot pasaules rekordu uzstādījis – nošāvis kaujinieku no 3,4 km attāluma. Jāsmejas! Saprotiet, tos visus, kas tur patiešām iebilda un protestēja, jau sen apšāva. Klusiņām apšāva! Šis jampadracis bija vajadzīgs, lai tos salaistu kopā...

L.M.: Ko salaistu kopā? Krievus un ukraiņus?

J.L.: Nu ja.

A.G.: Vai tad viņi visi spēlēja teātri? Ka Krievija iebrukusi Doneckas, Luhanskas apgabalā?

centīgas pārliecības, ka tās nav blēņas. No ukraiņu cīņas atbals-tītajiem, uzdodot jautājumu par Igora Berkuta sludināto, esmu saņēmusi viennozīmīgu atbildi, ka tā ir Krievijas propaganda. Varbūt tiešām?

J.L.: Berkuts nīrgājas, smejas par ukraiņiem un krieviem – tas jau laikam tāds uzvedums.

L.M.: Uzvedums – bet ne no Krievijas puses?

J.L.: Domāju, ka ne. Var jau ticēt vai neticēt, taču viss notiek. Bet par to atklāti runāt nedrīkst. Noteikti neesmu antisemīts. Zinu daudzus žīdus – jaukus un patīkamus cilvēkus, kas tāpat kā es ir sašutuši par daudzām šovīnistu izdarībām un ietekmi uz pasaules politiku.

RIETUMU LABUMU GAIDĀS

Aivars Garda: Tava prognoze – vai Ukraina dabūs atpakaļ Krimu?

Juris Lapinskis: Dabūs vienā gadījumā – ja istajiem vaininiekiem, piedošanu, “sprandu apgriezīs”. Ukraiņi šai “Hazāru mafijai” šobrīd nespēj pretoties – viņiem nav pat vēlēšanās to darīt, jo vispasaules bandīti sola tiem visādus labumus.

Līga Muzikante: Rietumu labumus?

J.L.: Jā. Tas pats Igors Berkuts stāsta, ka Ukrainā pensionāriem došot 500 eiro, lai tikai balsojot par viņu. Ko tas nozīmē? “Rotšildu” banka sadrukās papīršus, kuru pašizmaksa ir 3 centi, un šis labuma gāzējs pensionāriem, kas Ukrainā vēl būs palikuši, katru mēnesi izdalīs pa 500 eiro banknotēs. Un visi kliegdami skries uz vēlēšanu iecirkni kā tagad deso balsot par Ušakovu, kas Rīgā iedevis brīvbiļeti. Tātad nauda atgriezīsies apritē atpakaļ pie viņiem, bankieriem.

A.G.: Esmu skatījies arī sižetus, ka cionisti grib ne tikai atjaunot Hazāriju Ukrainas teritorijā, bet paņemt arī to teritoriju, kas bija, kā tu, Juri, stāstīji, no Melnās jūras līdz Kaspijas jūrai un līdz Kaukāza kalniem. Viņu plānos esot arī Dienvidhazārija. Vai tāpēc tagad viņi karo Sīriju? Stāsta, ka cionisti grib paņemt Sīriju un pēc tam atdalīt pusi no Turcijas,

aiziet pa Turciju līdz Melnajai jūrai, līdz Kaukāza kalniem un tad apvienoties ar Ziemeļhazāriju. Tavuprāt, vai tas ir iespējams?

J.L.: Jā, tā ir – šādi plāni pastāv. Bet Turcija patlaban ir pārāk liels kumoss. Pēc manām domām, tāpēc Turcija iestājās NATO, lai dabūtu bruņojumu, lai kļūtu spēcīgāka. Taču nu jau Rietumu “varenie” Turciju sāk uzskatīt gluži vai par ienaidnieku... Turku islāms liek domāt, ka nebūs tik vienkārši, jo musulmaņi ir neapreķināmi. Tu viņam iedod ieroci, un viņš pēkšņi to pavērs pret tevi.

Rietumu darboņi, kā jau ierasts, izmanto “skaldi un valdi” politiku – laiž kurdus pret turkiem un stāsta, ka viņiem taču arī ir tiesības.

A.G.: Redzēju sižetu, ka vēl pirms Maidana esot notikusi slepena vienošanās starp Janukoviču un “Shell”, kas pieder Rotšildiem, un “Chevron”, kas pieder Rokfelleriem, par slānekļa gāzes ieguvu Dņepropetrovskas un Harkovas apgabalā. Ļvovas apgabalā kontroli pārņem Rokfelleri, bet Dņepropetrovskas un Harkovas apgabalā – Rotšildi. Un vienošanās paredzēja, ka Ukrainas valdībai ir jāatbrīvo šie rajoni no iedzīvotājiem.

J.L.: Lūk, tas jau ir saskatāms ar neapbruņotu aci.

LATVIJAI JĀKĻŪST PAR LATVIEŠU VALSTI!

Juris Lapinskis: Kad kādas lielākas tautas pasaulē beidzot sapratīs, uz kuru pusi viss virzās,

PIE ARTUSA KAIMIŅA UZ “SUŅU BŪDU” REIZ BIJA ATNĀCIS UKRAIŅU NACIONĀLISTS AR IZŠAUTU ACI. VIŅŠ, NABAGA PUIKIŅŠ, DOMĀJA, KA CĪNĀS PAR UKRAIŅU VALSTI, PAR UKRAIŅIEM, PAR SAVIEM LĪDZCILVĒKIEM!

tad varam gaidīt pozitīvas pārmaiņas. Ja mēs, latvieši, nenokavēsim šo brīdi, tad varbūt kaut ko izdarīsim – kā 1918. gadā, kad Austrumu un Rietumu “gudrajiem” kopā spēki bija mazliet par mazu, lai kumosu norītu uzreiz. Tautas bija cēlušās cīņai, tāpēc Latviju, Lietuvu, Igauniju atstāja uz vēlākiem laikiem... Kad lielais karš beidzās, notika Jaltas konference, kurā atkal sadalīja ietekmes zonas. Par tiem jautājumiem, kas attiecas uz mums, visu nokārtoja “kristīgi”. Un tad tētiņš Staļins faktiski bija galvenais cilvēks, kurš organizēja Izraēlas dibināšanu.

Latvijā būtu jāpieņem tādi likumi kā Izraēlā – vienīgi tad latviešiem ir cerības izdzīvot. Izraēlā ir etniskais dalījums – etniskā demokrātija, tā ir Žīdu valsts. Līdzīgi Latvijai ir jākļūst par Latviešu valsti.

Aivars Garda: Nesen lasīju, kā kāds Izraēlas Augstākās tiesas tiesnesis 1990. gadā nekautrēdamies deklarēja, ka Žīdu valsts būtība ir dot priekšrocības žīdiem. Ikviens, kurš demokrātijas vārdā prasa vienlīdzību visiem pavalstniekiem – žīdiem un arābiem – esot jānoraida kā tāds, kas noliedz Izraēlas Valsts kā Žīdu tautas valsts eksistenci.

J.L.: Nobeigumā gribu teikt, ka mums faktiski ir trīs varianti. Pirmais – mēs gribam latvisku Latviju, tāpēc ir jādara viss ie-

spējamais un neiespējamais, lai pie tādas atgrieztos; otrais – mēs gribam internacionālu Latviju, tādu kā kopmītni, kā Amerikas Savienotās Valstis, kurā būtu daudz tautību bērni un latvieši ietu bojā. Pamēģini kādam žīdam Izraēlā pateikt: “Aizmirsti, ka tu esi žīds un pārvērt Izraēlu par daudznacionālu valsti!” Trešais variants ir nonākt Krievijas impērijā ar visām no tā izrietošajām sekām. Vairāk variantu mums faktiski nav.

Mēs sen vairs neesam saimnieki savā zemē, jo esam atdevuši visu savu varu, naudu, ekonomiku, gan visu pārējo – tāpēc latviešiem Latvijā nav nekādas teikšanas. Igors Berkuts šo jautājumu traktē ļoti precīzi: pasaulē jau valda neliela miljardieru un miljonāru grupa (300 Komiteja, Bildenbergas klubs, Apaļais galds, Trilaterālā komisija un dažu citu organizāciju biedri). Noskatieties dažus video klipus (iesākumam pietiks ar šo: <https://www.youtube.com/watch?v=EPADsoqc6AM>), kur šis bankieris un miljonārs Igors Berkuts skaidri un gaiši izstāsta, ka valsts īpašnieki jeb saimnieki ir oligarhu grupa un viņiem nav pilnīgi nekādas vajadzības uzturēt 14 miljonus Ukrainas pensionāru, tāpat bērnus, invalīdus, lauku skolas, slimnīcas utt. – visu, kas nenes peļņu... Bet viņu interese ir visus šos “liekēžus” “utilizēt” – tik vienkārši.

Bet mūsu tautieši, latvieši, aizkavējušies pagātnes atmiņās, domādami, ka dzīvo tautas labklājības valstī PSRS (piedodiet, brīvajā Latvijā), kur bija bezmaksas izglītība, medicīna, atpūtas

nami, sanatorijas... Ja tagad nav, ar ko samaksāt par veselību – mirsti, jo neviens tavā vietā to neapmaksās. Internetā var atrast kādas 30–40 Berkuta uzstāšanās, kur viss ir ļoti detalizēti, smalki un skaidri izskaidrots – tās būtu ļoti noderīgi noskatīties.

Līga Muzikante: Esam daudz runājuši – arī neticamas lietas. Lai lasītāji vēro notikumus un paši spriež.

Sagatavoja Līga Muzikante

Otrdienās plkst. 18–20
“Radio Merkurs”

(to var dzirdēt radio AM
1485 kHz vai internetā:
www.radiomerkurs.lv)
klausieties radoraidījumu
“Gaismas pils”.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Noreķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktores vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”,**

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2